

ב"ק פ

עניין: שלום זכר

רמ"א יו"ד ס"י רסה, יב

בני אדם שאינם מהוגנים אין צריך לאכול שם. [מט] [מ] עוד נהגו לעשות סעודה ומשמה (יג) צליל (י) שנת לאחר שנולד זכר נכנסים אלל התינוק לטעום שם והוא גם כן סעודת מלוא:

תרומת הדשן ס"י רסט

לא הוי מתהני מסעודת הרשות והיה רוצ"ל דמה שאנו נוהגים עכשיו לאחר שנולד זכר נכנסין לשם לטעום בלילי שבת הסמוך ללידה דהיא סעודת מצוה והיינו אותה סעודה דפר"ח וקבעה בלילי שבת בשעת שהכל מצויין בבתייהם וכיון דסעודת מצוה

ביאור הגר"א יו"ד ס"י רסה, יב

כ"ה מי כו' ודוקא כו'. עיין תוספות דפסחים קי"ד א' ד"ה ואין כו': [מט] עוד נהגו כו'. וזהו מה שכתבו תוספות בבבא קמא שם ד"ה לבי, ור"ח [כ] פירש. ועיין במדרש רבה פרשת אמור פרשה [כו אות י] הנזכר לעיל [ס"ק מ] משל למלך כו' שתעבור שבת עליו כו' שם:

ויקרא רבה כו, י

והיה שבועת ימים תחת אמו. ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי אמר משל למלך שנכנס למדינה וגזר ואמר כל אכסניאן שיש כאן לא יראו פני עד שיראו פני המטרונא תחלה. כך אמר הקדוש ברוך הוא לא תביאו לפני קרבן עד שתעבר עליו שבת, שאין שבועה ימים בלא שבת ואין מילה בלא שבת, הדא הוא דכתיב ומיום השמיני והלאה ירצה. אמר ר'

דרישה יו"ד סוף ס"י רסד

מהר"ר מנחם בסימן ק"ב (פסקי ה"ר מנחם מריקאנטי ס"י תקצג). מה שנוהגין בשבת לבקר אצל תינוק הנולד משום שהוא אבל על תורתו ששכח כדאיתא בפרק המפלת (נה ל:) וכו' עכ"ל נרן ונראה משום הכי ניתנה מילה לשמנה ימים אחר שעברו ימי אבילות וק"ל ועיין לקמן בסימן

עבודת ישראל פרשת אמור

והיה שבועת ימים תחת אמו. במד"ר ר' יהושע דסכנין בשם ר"ל אמר משל למלך שנכנס למדינה וגזר ואמר כל אכסניא שיש כאן לא יראו פני עד שיראו פני המטרונה תחלה כך אמר הקב"ה לא תביאו לפני קרבן עד שתעבור עליו שבת שאין שבע' ימים בלא שבת ואין מילה בלא שבת הה"ד ומיום השמיני והלאה ירצה עכ"ל לפי דברי המד"ר מוכרח כדעת המקובלים שבליל שבת הוא סעודת דחקל תפוחין קדישין והעלי' למלכות והיא הנק' המטרונה שאת"ל שכוונתו במלת מטרונה סתם על קדושת שבת קשה מה מועיל הטעם שאמר על הציוי שציונו ומיום השמיני וגו' ודי ה' בשבעת ימים ומיום השביעי ירצה כי אין לך שבע' ימים בלא שבת אע"כ כדברי

אמרי מנחם מאמרי השמחה

והעיקר לזה הוא צליל ש"ק סעודתא דחקל תפוחין קדישין שאז יש עליה למלכות שנקראת מטרונא, היינו מלכות לית לה מגרמה כלום (וה"ק שם ר"מ:), ובסעודה זו היא עיקר הסגולה לצוא לענוה צאמת, לידע דלית ליה מגרמיה כלום, היינו להיות כאין ואפס ולהאמין שאין שום מציאות זולת מציאותו ית"ש, ועל ידי זה זוכים למנוח מילה שהיא תיקון הצרית.